

"je moet dorst hebben naar het welzijn van je broers"

CATECHESE VOOR PADRE PIO'S GEBEDSGROEPEN

door Pater Luciano Lotti

Januari 2021

HOOP EN ZENDINGSREIS

Uit de tweede brief van heilige Paulus de apostel aan de Korintiërs (4, 7-18)

Maar wij zijn slechts een aarden pot voor deze schat; het moet duidelijk zijn dat onze overweldigende kracht niet van onszelf komt, maar van God. We worden van alle kanten belaagd, maar raken niet in het nauw. We worden aan het twifelen gebracht, maar raken niet vertwijfeld. We worden vervolgd, maar worden niet in de steek gelaten. We worden geveeld, maar gaan niet te gronde. We dragen in ons bestaan altijd het sterven van Jezus met ons mee, opdat ook het leven van Jezus in ons bestaan zichtbaar wordt.

Wij levenden worden altijd omwille van Jezus aan de dood prijsgegeven, opdat in ons sterfelijke bestaan ook het leven van Jezus zichtbaar wordt. Zo is in ons de dood werkzaam, en in u het leven. Er staat geschreven: 'Ik bleef vertrouwen, daardoor kon ik spreken.' In datzelfde vertrouwen spreken ook wij, omdat we geloven en weten dat hij die de Heer Jezus heeft opgewekt ook ons, net als Jezus, zal opwekken en ons samen met u naar zich toe zal voeren. Dit alles gebeurt omwille van u, zodat Gods goedheid, die zich door steeds meer mensen verbreidt, ook tot steeds meer dankzegging leidt, tot eer van God. Daarom verzaken wij onze plicht niet. Ook al gaat ons uiterlijke bestaan verloren, ons innerlijke bestaan wordt van dag tot dag vernieuwd. De geringe last die we tijdelijk te dragen hebben, brengt ons een eeuwige luister, die alles omvat en alles overtreft. Wij richten ons niet op de zichtbare dingen maar op de onzichtbare, want de zichtbare dingen zijn tijdelijk, de onzichtbare eeuwig.

Vanuit de brief van Pater Pio aan Monseigneur Giuseppe Angelo Poli

Mijn liefste Monseigneur,

Moge Jezus altijd van u zijn, moge Hij u altijd en in alles helpen met Zijn waakzame genade en moge Hij de missie, die de goddelijke Herder aan u toevertrouwd heeft, steeds meer vruchtbaar maken en u heiligen en verenigen samen met Zijn kudde! Met deze meest oprechte intenties die ik ijverig tot de Hoogste voor u opdraag, wil ik uwe Excellentie verzekeren van de oprechte toewijding die ik voor u heb, en van de mooie herinneringen die ik koester met gelukkige dankbaarheid.

Twijfel niet, mijn liefste Monseigneur, aan mijn arme en zwakke maar ook ijverige gebeden die ik opdraag voor u en voor uw missie, dat ze rijk mogen zijn aan vruchtbaarheid. Hoort u, vader, ik heb zeer sterke verzoeken toegediend aan mijn geestelijke leider, om te worden aangeworven onder uw zendelingen, maar hij heeft me niet waardig gevonden. En niets heeft me tot nu toe geholpen om deze genade te verkrijgen. Zal ik terug gaan naar hem? Beveel deze zaak aan Jezus, en vertel hem dat als Hij wil dat ik een van zijn zendelingen word, Hij moet zorgen voor de wil van anderen. In de tussentijd, omdat het mijnog niet toegestaan is om echt worden opgenomen onder zijn zendelingen, zal ik proberen om dat in de geest wel te zijn. Ik zal u overal vergezellen met mijn gebed, in de hoop dat u mij niet zal minachten en dat u mij verwelkomen zult als een van uw laatste zendelingen.

Op de twintigste september 1918 ontving ik van boven een immense vernederingen verwarring. Bedankt voor de tien lire die u mij stuurde voor de chocolade. Moge Jezus en heilige Franciscus u dubbel belonen voor zo'n bloemrijke liefdadigheid. Ik smee u om uzelf geen zorgen te maken over mijn arme persoon, want Goddelijke Voorzienigheid zorgt dat mij niets ontbreekt. Reserveer dergelijke ontberingen voor de armen die veel meer behoeftig zijn dan ik. Voor de rest, verzeker ik u, dat als ik iets nodig heb ik aan u zal laten weten. Ik beveel me aan uw heilige gebeden, ik kus uw heilige ring met respect en vraag u eerbiedig om uw pastorale zegen.

Uw meest aanhankelijkste en nederige dienaar

P. Pio van Pietrelcina, kapucijn

CATECHESE

Een vraag: Welke aankondiging voor onze missie?

Op 22 januari herinneren we ons de dag waarop Pater Pio de habijt van kapucijnerbroeder was aangekleed. In zijn voetstappen, vieren we de Dag van Trouw, waarin onze groepen zich inzetten, zoals hij deed, om in samenhang te leven met hun eigen doop. De catechese biedt ons de mogelijkheid om aan te geven dat een echte missionaire proclamatie begint bij onszelf. We moeten onszelf "kleden" in het kledingstuk van trouw en onze toewijding aan God.

Heilige Franciscus wijdt hoofdstuk IX van zijn regel aan de broeders aan prediking. Hij sluit deze regel met volgende woorden af: «Ik vermaan en spoor de broeders aan, dat ze bij de prediking woorden gebruiken die bedachtzaam en zuiver zijn in nut en opbouwend voor de mensen zijn, verkondigend aan de gelovigen de ondeugden en deugden, straf en glorie met beknoptheid van de toespraak, omdat ook de Heer zelf korte woorden koos toen hij op Aarde was. (zie Rom 9:22)».

Pater Pio legde uit dat hij bijna nooit in zijn leven had gepredikt, want toen waren er geen microfoons en het was noodzakelijk om goede longen te hebben, terwijl hij nauwelijks kon ademen.

Dit alles weerhield hem er echter niet van - zowel per brief als in zijn ontmoetingen met zijn spirituele dochters - van het nemen van elke goede gelegenheid om het Woord van God en zo ook de waarheid van het geloof uit te leggen, en om waardevol advies te geven. Zijn taal was zeer consistent met de geest van St. Franciscus: een essentieel woord, dat moest aansporen tot persoonlijke opbouw en dat als referentiepunt "de ondeugden en deugden, de straf en de glorie met beknoptheid van de toespraak" had. Zijn advies was snel, zijn reflecties eenvoudig en rijk aan voorbeelden, maar het geheel was dwingend: **trouw** en dat is het; want de Heer gaf ons zijn leven.

Uitgaande van deze overwegingen, willen we dieper ingaan op het thema van dit jaar - je moet dorstig naar de redding van de zielen - door onszelf te vergelijken met Pater Pio's stijl: moeten we dezelfde onverzettelijkheid tonen? Is zijn taal zonder halve maatregelen echt ongepast, of hebben wij een innerlijke zwakheid die ons niet in staat maakt om het Woord van God stevig te spreken?

Dit zijn de vragen die niet buiten ons kunnen blijven, want - buiten methoden en taal - blijft er de plicht bestaan om het Evangelie te verkondigen en te getuigen; een plicht die steeds meer dringend is juist in de tijd waarin we leven.

De Heer is opgestaan

Kerygma is de Italiaanse transliteratie van de Griekse uitdrukking die "proclamatie, een schreeuw" betekent en die wordt gebruikt om de fundamentele proclamatie van het christelijke leven te synthetiseren, die op deze manier kan worden opgebouwd: "De Geest van de Heer rust op mij, want hij heeft mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft hij mij gezonden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan blinden het herstel van hun zicht, om onderdrukten hun vrijheid te geven, om een genadejaar van de Heer uit te roepen." Dan, vervolgt de evangelist, Jezus maakt zijn grote proclamatie, precies de kerygma: "Vandaag hebben jullie deze schrifttekst in vervulling horen gaan." Dit is slechts één van de evangeliepassages die we kunnen noemen, maar het is belangrijk omdat de aankondiging van de apostelen in hun prediking hier strikt van af hangt.

Opnieuw zullen we maar een voorbeeld nemen, de woorden van Petrus in zijn toespraak onmiddellijk na de afdaling van de Heilige Geest op Pinksterdag:

Israëlieten, luister naar deze woorden! Jezus de Nazoreeër is u van Godswege aangewezen door machtige daden, wonderen en tekenen, die God door Hem in uw midden heeft verricht, zoals u zelf weet. Volgens Gods vastgestelde plan en met zijn voorkennis is Hij uitgeleverd en hebt u Hem door de hand van wetteloze mensen aan het kruis geslagen en omgebracht. Maar God heeft Hem laten opstaan door een eind te maken aan de weeën van de dood, want het was

onmogelijk dat Hij door de dood werd vastgehouden...God heeft deze Jezus laten opstaan; daarvan zijn wij allen de getuigen...Dus moet heel het huis Israël zeker weten dat God Hem tot Heer en Messias heeft aangesteld, deze Jezus, die u hebt gekruisigd.” (Rom 9,22)

Deze synthetische en essentiële aankondiging in de post-conciliaire taal is uitgegroeid tot de kern van wat wij de nieuwe evangelisatie noemen; de nieuwe uitdrukking wordt zeker gebruikt om nieuwe methoden, nieuwe instrumenten en nieuwe gebieden, maar in de eerste plaats moet het worden opgevat als een bijwoord: Opnieuw. Het is noodzakelijk om opnieuw te evangeliseren, vanaf het begin, zelfs in die plaatsen en personen die al de verkondiging van het Evangelie hebben ontvangen.

Zeker, in Pater Pio's taal vinden we geen woorden zoals “kerygma” of “evangelisatie”, maar we vinden waarnaar deze termen verwijzen in zijn pastorale bediening. De essentie van zijn taal en de autoriteit waarmee hij consistentie eiste van de mensen die hem bezochten - vooral in de biecht - denk aan de centrale inhoud van zijn bediening: als je eenmaal de Heer hebt ontmoet, je moet een nieuw leven in de Geest leiden. Dit is iets dat zich steeds herhaalt in elk Biecht dat hij hoorde; we zouden kunnen zeggen - herinnerend aan het bijwoord "weer" - na elke Biecht, is het nodig om "opnieuw" te bekeren.

Bij verschillende gelegenheden hebben zowel Johannes Paulus II als de huidige paus een beroep gedaan op de christenen in oud-Europa, degenen die de urgentie voelen om te reageren op hun zendings roeping, om naar "de anderen" te gaan, degenen die niet geloven, degenen die fouten maken, om eerst zelf de onderwerpen van evangelisatie te zijn. Met andere woorden, het is noodzakelijk dat al diegenen die naar de kerk gaan, die constant en consistent zijn in het christelijke leven, zich geroepen voelen tot een steeds nieuw leven door deze aankondiging: "Christus stierf en stond weer voor je op".

We maken ons te vaak zorgen over de anderen die moeten worden gerehabiliteerd, om in onze structuren, in onze manier van denken; wanneer we geconfronteerd worden met het kruis of door moeilijkheden gaan, hebben we de antwoorden al klaar, bijna als een cliché dat voor iedereen hetzelfde is. Wij zouden degenen moeten zijn die het boodschap van Evangelie nogmaals ontvangen, met nederigheid en strengheid alsof we het de eerste keer horen. Dit stelt ons in staat om bij alle broeders en zusters die we ontmoeten, samen naar die bekering gaan die voortkomt uit de contemplatie van de enige Christus die stierf en weer voor ons opstond.

We zijn vaak bezig met "wat te zeggen" en "hoe te zeggen" aan anderen, aan degenen die behoefte hebben aan onze advies; misschien moeten we ons eerst afvragen: "waar luisteren we naar" en "hoe leven we", wat de Heer tegen ons zegt, voor onze echte en constante bekering.

Vele malen, toen ik predikte in de populaire missies, vroeg ik me af: "We vragen mensen om te bekeren en naar de kerk te komen, naar onze groepen en parochies. Maar wat gaan ze vinden? Zullen ze in staat zijn om de Heer in ons gezicht te zien of zullen ze door onze machtsspelletjes moeten slompen, de kleine ambities en de hebzucht die onze instellingen zijn binnengedrongen?" Misschien is Pater Pio's harde taal dat wat we in de eerste plaats nodig hebben.

De redding waar we om geven

De nieuwe evangelisatie vraagt om een nieuwe betrokkenheid die het hart van elk persoon raakt. In veel sectoren van onze samenleving, van onderwijs tot elke werkplek, tot de politieke en charitatieve sferen, is er een afstandelijke houding: we delegeren, we verwachten dat anderen het doen, we dragen financieel bij, maar ons leven moet hetzelfde blijven.

Ondertussen wonen wij in grote appartementsgebouwen waar behoefte is aan hoop, aan de steun dat niet alleen economische is; soms realiseren we ons dat het noodzakelijk is om relaties te herbouwen, om mensen te helpen hun weg terug naar het leven te vinden. Onze alibi's, onze leeftijd, onze privacy, onze vooroordelen en onze afkeer helpen ons muren van onverschilligheid en desinteresse te bouwen. De nieuwe evangelisatie is geen luidspreker waarmee we beetje het Evangelie bazuinen. In plaats daarvan is het de spiegel van de Incarnatie, het traceren van de voetsporen van deze God die zichzelf gecompromitteerd heeft zelfs tot het punt van de dood. «Dorstig zijn naar de redding van de broeders en zusters" is de antwoord op die woorden van Jezus aan het kruis: "*Sitio*, Ik dorst.»

Laten we proberen ons te concentreren op Pater Pio om te begrijpen hoe zijn verhaal geleidelijk toe transformeert tot dit bijna krampachtige verlangen voor de redding van de zielen.

We blijven nieuwsgierig of verbaasd door de vele gevallen van bilocatie tijdens zijn leven.

Laten we proberen verder te gaan dan het wonderlijke ervan, en de tekenen lezen dat de Heer ons wil geven: dat behoefte aan de ander die van pater Pio een boodschapper over de hele wereld maakt. Fysiek ging hij nooit weg uit San Giovanni Rotondo en – ondanks de bilocatie verschijnselen die hem toegeschreven zijn - het gaat erom waar hij zijn grote werk uitvoerde: door zich volledig aan anderen te geven. Zijn Eucharistievieringen waren een voortdurende offer, zijn pijn een speciale waarde van degenen die zich verenigen met Christus' Offer.

We hebben de kerygma benadrukt, de proclamatie van Christus die stierf en weer opstond. De verhalen over hen die zeiden dat ze Jezus in hem zagen, werden vaak verkeerd geïnterpreteerd; er is gesproken over afgoderij of dwaze verzotheid. In werkelijkheid ademde zijn persoon gastvrijheid en onophoudelijke, grenzeloze gave die alleen kan voortvloeien uit Christus uit, en voor hem- zoals het geval zou moeten zijn voor elke gedoopt persoon - was Jezus de enige dat hij zag.

Gezonden door de Heilige Geest

Om naar de ander toe te gaan, hem of haar te verwelkomen met hun geschiedenis, betekent het verwelkomen van een leven dat niet veranderd moet worden, maar moet worden bezocht door de Geest van God.

Laten we proberen ons te concentreren op de taal die we gebruiken ten opzichte van anderen wanneer ze hun kruisen met ons delen:

Vaak veranderen luisteren en solidariteit in nare gedragingen; als we praten over mensen die we kennen, in plaats van genade en vergeving te brengen, voeden we wrok en slopen we elke brug dat de Geest creëert. Dit is slechts één voorbeeld van hoe onze zendingsaanwezigheid ons kan helpen het leven te interpreteren op een andere manier, afhankelijk van of we het woord van de Geest willen brengen of dat van verdeeldheid.

In deze reis wordt het belangrijk om te leren hoe we het Woord van God moeten lezen, om te weten hoe we het kunnen koesteren in ons hart, om het te laten sterven en herboren worden in ons om onze missionaire roeping ten volle te kunnen leven. In dit verband wil ik twee teksten uit de Heilige Schrift citeren, waarvan ik geloof dat ze onze gids kunnen zijn. De eerste is die passage van de profeet Jeremia die luidt: De HEER stak toen zijn hand uit, raakte mijn mond aan en de HEER sprak tot mij: 'Ik leg hiermee mijn woorden in uw mond.' (Jeremia 1:9)

Het besef dat woorden niet van ons zijn, maar tot God behoren, moet ons bewegen om te leven in nederigheid en om ons over te geven aan de Heer. Vaak kan het tegenovergestelde ons overkomen, en dat is doen alsof de anderen onze woorden accepteren, die afkomstig zijn uit het hart en worden gekenmerkt door partijdigheid en vaak door trots, als onbetwistbare woorden, alsof ze uit de hemel neergedaald zijn. Een woord komt echt uit God als het geen gevangene is van onze standpunten, van het verlangen om het koste wat kost te verdedigen, van de angst dat anderen het niet zullen verwelkomen zoals wij dat willen. De eerste oefening van de zending is niet om een woord te bezitten, maar om een discipel van het Woord te worden.

De tweede passage die naar mijn mening nuttig kan zijn voor ons, is ontleend aan de brief van heilige Petrus:

“Bedenk daarbij wel dat geen enkele profetie van de Schrift een eigenmachtige uitleg toelaat. Want een profetie is nooit voortgekomen uit menselijk initiatief; door de heilige Geest gedreven hebben mensen gesproken van Godswege.” (2 Petrus, 1, 20-21)

Ik moet zeggen dat vanuit deze standpunt de duivel erin slaagt om veel verwarring te creëren. In het begin hadden we een moraal van "volgens mij"; Ik heb het er vaak over gehad in onze vergaderingen. We horen vaak de volgende woorden: "Volgens mij is dit juist, volgens mij is dit geen zonde". Het is onze Moederkerk die ons de weg wijst, zonder onzekerheid en zonder af te dwalen in een of andere richting. In deze tijd worden we met een moraal zonder enige beperkingen, terwijl in andere tijden - helaas - ook mensen waren die meer beperkingen wilden stellen dan door de Kerk aangeduid.

We moeten orde brengen in onze manier van denken, spreken en ook in vele houdingen van onze groepen: het woord van de Kerk, van deze Kerk van onze tijd is degene die we geroepen zijn te gehoorzamen.

Samen met gehoorzaamheid hebben we ook de plicht van vorming. We hebben in onze groepen te vaak mensen die denken dat ze kunnen spreken en onderwijzen zonder eerst de juiste opleiding te hebben gehad.

Vorming is niet alleen gekoppeld aan de mogelijkheid om catechese te doen: liefhebben betekent Hem kennen.

We herinneren ons altijd dat Pater Pio aan Raffaelina Cerase de opdracht gaf - en als ze dat niet had gedaan zou ze niet langer zijn spirituele dochter zijn geweest - om het boek van Monsabré (een Franse Dominicaan) te lezen: "Uiteenzetting van de katholieke leer, uiteengezet in achttien kleine volumes", die het lezen maakt tot een waar feest voor de geest, volgens Pater Pio (Epist. II, blz. 187).

Pater Pio wilde dat we het begrijpen, en zelfs met onze intelligentie overwegen, dat God geliefd wilt worden met het hart.

Mannen en vrouwen met de zending

Als ik video's bekijk van de liedjes waar jongeren vandaag naar luisteren, word ik soms ontmoedigd: de taal, beelden en symboliek erin hebben niets met ons geloof te maken.

Onze jongeren weten heel goed (veel meer dan we ons kunnen voorstellen) dat ze lege beelden zijn, en die leegte klinkt vaak in ons hart. Aankondiging? Preken en berispingen? Misschien kunnen wij de ware beelden zijn die ze zoeken, die betekenis kunnen geven aan hun leven. Ik denk dat het geschenk dat Pater Pio van zichzelf maakt, totaal, radicaal, mateloos, de missionaire verkondiging kan zijn waar ze op wachten.

TROUWVERBINTENIS

samen te lezen op 22 januari of tijdens een speciale vergadering

O Vader,

u hebt ons gekozen en ons geroepen om bij het volk van God te horen, om kwekerijen van geloof en om de vruchtbare bodem van de liefde te zijn, we beloven, hier te midden onze gemeenschap,

om verkondigers van gebed en dienst aan het lijden te zijn;

met ernstige toewijding afstand te doen van de zonde;

om te groeien in alle deugden, vooral in onze gezinnen;

om onze reis in deze gebedsgroep te delen,

naar aanleiding van de spiritualiteit van heilige Pio van Pietrelcina en de leer van de Kerk.

We beloven trouw aan de paus, aan onze voorgangers, en aan de toezeggingen die we maken in onze gemeenschappelijke reis met de broeders en zusters van onze fractie.

In de voetsporen van St. Franciscus van Assisi, kiezen we ervoor om de behoeftigen welkom te heten, om steun te bieden aan de armen, en om de schepping lief te hebben.

Maagd Maria, u die heilige Pio van Pietrelcina op zijn weg geleid heeft, verwelkom onze heilige verlangens en begeleid ons op onze reis naar heiligheid.

Amen.